

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

XIV.évf. 5.szám

Hivatások vasárnapja

Tíz évvel ezelőtt húsvét ünnepére egy nagyon érdekes bélyeget adott ki a Magyar Posta. A bélyeg, amely egy arcot ábrázol két részből állt. Az arc egyik fele a torinói lepelről jól ismert Jézus arc, a másik fele, egy hozzá nagyon hasonló arckép, mintha annak a kiegészítése lenne. A bélyeg elkészítőjének vallomása szerint a kép másik felének az arca nem Jézus arcát mutatja, hanem az Atyának a képét, ahogyan a világhírű festő, Masaccio belső a víziójában látta. Valószínűnek tartható, hogy a bélyeg készítője, amikor ezt a két képet egymás mellé rajzolta, nem csupán egy művészi bravúrt hajtott végre, hanem nagyon fontos húsvéti üzenetet adott tovább. Jézus Krisztus azért jött közéink, hogy az Isten arcát, a mennyei Atya arcát felragyogtassa előttünk, hiszen Jézus azt mondta Fülöpnek, az egyik apostolának: „Aki lát engem, látja az Atyát is” (Jn 14,9). Ha Istent meg akarjuk ismerni, akkor Jézus arcába kell néznünk, az ő szemének fényében az Atya irántunk érzett szeretetét, jóságát látjuk megcsillanni.

Hivatások vasárnapján ennek a képnek az üzenetét a papi, szerzetesi sőt, a keresztény hivatásra is alkalmazhatjuk. Az embereket mindig érdekelte a kérdés: Milyennek kell lennie a jó papnak, milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie, hogy hitelesen tudja közvetíteni Isten örömhírét? A válasz az evangéliumból kiolvasható. Jézust kell követnie, megismernie és közvetítenie az emberek felé. Más szavakkal: Jézus arcát kell megmutatnia az embereknek.

Ha valaki ezt a gondolatmenetet átélmelegedi, további kérdéseket is feltehet: Hogyan tudja egy pap, vagy egy keresztény ember Jézus arcát megismerni? Milyen volt Jézus arca? Jézus arcát nem lehet néhány mondattal leírni, mert Jézus arcán átragyogott isteni természete, de vannak olyan vonásai, amelyeket az evangélium olvasása közben megismerhetünk, amelyek segítenek minket ahhoz, hogy képet alkossunk róla, és így megpróbáljunk mi is krisztusi-

vá válni. Jézus arcának megismeréshez segítséget ad a hivatások vasárnapján felolvasott evangélium. Ebben Jézus **jó pásztor**nak nevezi magát és felsorolja azokat a tulajdonságokat, amelyek a jó pásztorra jellemzőek: A pásztor „nevükön szólítja a juhokat”, tehát személyes kapcsolat van közöttük. Aztán „vezeti a juhokat”. Jézus továbbá azt is megmondja, hogy: „előttük halad”, tehát utat és példát mutat számukra. Végül pedig a legfontosabb pásztori tulajdonság, ami minden mást magában foglal, mindent elkövet azért, hogy a juhoknak „életük legyen, és bőségben legyen” (Jn 10. 10).

A meghívástörténetekből az is felismerhető, hogy Jézus úgy választja ki apostolait, papjait, követőit, hogy rögtön feladatot is ad számukra. Ez a gondolat nagyon szépen kifejeződik az apostolok meghívástörténetében. Máté evangélista azt írja, hogy Jézus összehívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket és meggyógyítsanak minden betegséget és minden bajt (Mt 10,1). Tehát annak az embernek van hivatása, aki meghallja a hívó szót, és aki képes arra, hogy ezeket a feladatokat vállalja.

A meghívás mindig személyes, a küldetés azonban inkább már közösségi jellegű. A sorrendet azonban időnként meg is lehet fordítani. Egy hivatás úgy is elkezdődhet, hogy valaki felismeri, hogy az egyház közösségében milyen fontos feladatok vannak, és arra gondol, hogy ő ezeket a feladatokat Isten segítségével képes megoldani. És ezt felismerve kéri Istent, adja meg ehhez a meghívást és a kegyelemi erőt.

Hivatások vasárnapján azért imádkozik az egyház, hogy egyre többen megtapasztalják Isten meghívó szeretetét, felismerjék a lelkipásztori munka szépségét, szükségességét, és a segítségre szorulóknak meg tudják mutatni Jézus szerető arcát.

Ferenc atya

Édesanyám rózsafája

Édesanyám azt ígérte,
Velem marad, ha én véle
Vigyázza majd minden lépésemet,
Amíg a föld utam végén be nem temet.

Azt kérte csak: ember legyek
Idegenbe, ha elmegyek
S ha a világ körülöttem túl mostoha,
Szülőházam ne felejtsem többé soha!

Fehér galamb szállj a házra!
Édesanyám, Isten áldja!
Bánatának szelek szárnyán jött a híre,
Jól tudom, hogy én miattam fáj a szíve.

Édesanyám sok szép szava,
Nem fogadtam én meg soha
Megfogadnám, de már késő, jaj de késő
Hull a könnyem két szememből, mint az eső.

Szeretettel
köszöntjük az
Édesanyákat!

(népdalfeldolgozás)

Alázattal, cselekvőn szeretni

Húsvét. Azt hiszem, nem tudok másról írni, mint amit nekem jelent, jelentett a Húsvét, a húsvéti előkészület. Minden évben mást, kicsit többet, vagy pont kevesebbet. Hála Istennek, idén kicsit többet.

Mindig komoly problémát jelentenek a vállalásaim a bőjti időre, és ez pontosan így volt idén is. Sajnos sokszor nem is sikerül megtartanom őket, bár erőt ad, hogy talán az erőfeszítés a lényeges, nem is feltétlen a siker. Többnyire úgy érzem, hogy a lemondás nem visz közelebb Istenhez, de idén ráébredtem, hogy a bőjti vállalat nem kell hogy passzív legyen, hanem lehet aktív, cselekvő is. Azt hiszem, hogy egy nagyon kedves barátom döbbsentett rá erre, amikor felvetette közösségünknek, hogy imádkozzunk minden nap valakiért, valakikért. Úgy éreztem, hogyha nem is sikerül minden nap, mégis tettem valamit, amitől közelebb érzem magamat Istenhez, és ha sikerül, ezzel másokat is közelebb segíthetek hozzá.

A fogadalmakon túl másban is megéltem idén a Húsvét örömet. Végre a ministrálás mellett, a teendőkől függetlenül tudtam kicsit figyelni a szertartásokra is. Ennek talán első jele, hogy Ferenc atya megkért, vegyek részt a lábmosás szertartásán. Sokszor érzem úgy, hogy a szertartások nem adnak nekem eleget, nem érzem át őket, nem élek át katarzist. A lábmosás azonban ráébresztett, hogy ha magam nem is élem át igazán, a körülöttem lévők érzései nekem is adhatnak valamit. Talán a közösség éppen ezt jelenti.

Nagyon megható volt számomra, amikor Ferenc atya azt mondta, hogy egy hajléktalan lábát is szeretné megmosni. De az igazi örömet az jelentette, amikor láthattam, hogy ez az ember sír, amikor megmossák a lábát. Az ő érzése nekem is adott valamit, amitől közelebb éreztem magamat Istenhez, vagy a mellettem ülő emberekhez. Úgy éreztem, hogy neki mást ad ez a szertartás, mint nekem. Neki nem csak egy a sok mise közül, vagy az évi nagy misék egyike, amin mindig részt vesz, hanem egy olyan alkalom, amikor lehajolnak hozzá olyanok, akik talán máskor nem.

Érdekes belegondolnom, hogy mikor Ferenc atya megkért, legyek én is azok közt, akiknek megmossa a lábát, nem szerettem volna. Nem éreztem úgy, hogy nekem kellene ott ülnöm, igazán van olyan, aki „jobban megérdemli”. És hiába hallom minden évben az igeliturgiában, hogy miről szól ez a szertartás, Krisztus miatt tette, amit tett. Mégis egy másik ember érzése kellett hozzá, hogy megértem, mennyire nem az érdemekről van szó. Arról a szertartásról van szó, amit akkor adhatok, amikor a másikat talán nem is érzem rá érdemesnek, arról az alázatáról, amit akkor tanúsíthatok, amikor többnek érzem magam másoknál.

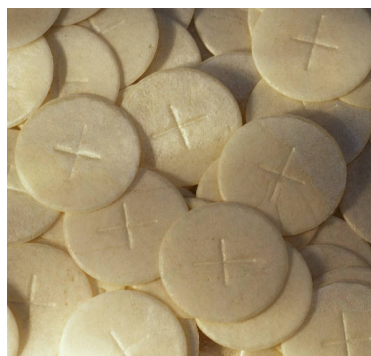
Le kell hajolnom nekem is. Úgy kell szeretnem, mintha semmi nem járna belőle vissza. Meg kell keresnem magamban azt az alázatot, amivel szerethetek így. Egyszer azt olvastam, hogy az éretlen búzakalász egyenesen áll, de az, amelyiknek a feje tele van érett búzaszemekkel, mélyen lehajol. Nekem is meg kell tanulnom lehajolni. Isten minden nap lehajol értem, és mindenki másért. Azt hiszem, tán ki sem egyenesedik soha.

S. Z.

A két szín alatti áldozás

A latin egyházban a szentáldozás a kenyér színe alatt történik, szemben a keleti egyházakkal, ahol minden misében két szín alatt járul az Oltáriszentséghez a hívő közösség. A hívek egy szín alatti áldozásának gyakorlata a második évezred elején alakult ki nyugaton és a Krisztus eukarisztikus jelenlétének teljességéről szóló hitigazságra épült, mely szerint bármely szín alatt jelen van az egész Krisztus, következésképp testét és vérének veszi, aki bármely szín alatt áldozik. (vö. Schütz A., Dogmatika II., 355.)

Minthogy a két szín alatti áldozás, mint láttuk nem szükséges, így az egyháznak joga van elrendelni a csupán kenyér színe alatt történő szentáldozást, anélkül, hogy ezzel a hívek kegyelmi életét megrövidítené. Ezt az egyház meg is tette annak okán, hogy a XIV. századra megjelenő eretnek mozgalmak, a waldiak és a huszita kelyhesek az üdvösséghez kötelezően szükségesnek tartották a két szín alatti áldozást. Amikor a Konstanzi (1414-18) és a Trentói (1545-63) egyetemes zsinatok elrendelték a hívek egy szín alatti szentáldozását, akkor a következő praktikus és teológiai érveket hozták fel a tanítás mellett: 1. a Szent Vér könnyen lecsöppenhet, vagy tisztátalanság érheti, 2. sok helyen nagy nehézséget jelent a megfelelő mennyiségű bor beszerzése, 3. higiéniai szempontok: sokan vonakodnak másokkal egy kehelyből inni, 4. fontos volt továbbá a fent említett eretnek mozgalmakkal szemben (akiknek más tévedéseik is voltak) az igaz, katolikus hit oly módon való megvallása is, hogy az egy szín alatti áldozással a katolikus kifejezte, hogy éppúgy a teljes Krisztust vette magához, mintha két szín alatt áldozott volna, szemben az eretnekek tanításával.

Amikor tehát egy szín alatt áldozunk, akkor ennek a gesztusunknak ma is van hitvallás jellege, melyet nem szabad lebecsülnünk: kifejezzük, hogy ahhoz az egyházhhoz tartozunk, amely szabályaival évezredek óta megvédte és megőrizte az igaz hitet és ez a hitvallás talán már túl is mutat a történelmi eukarisztikus vitákon és az igaz hitben való teljes közösségre is utal...

Mindezen észrevételek mellett a Római Misekönyv Általános Rendelkezései (RMÁR, a legutóbbi 2002-ben) lehetővé teszik a két szín alatti áldozást. „A jel szempontja szerint kifejezőbb formája a szentáldozásnak, ha az két szín alatt történik. Ilyenkor ugyanis világosabb, mit akar jelezni az eukarisztikus lakoma; világosabban kifejezésre jut az az isteni akarat is, amely az új és örök szövetséget az Úr vérével szentesítette... A lekipásztöröknek gondjuk legyen arra, hogy alkalmas módon emlékeztessék áldozó, illetve a szentmisén jelen levő híveiket, mit tanít a szentáldozásról a Trentói Zsinat. Főleg arra hívják fel a figyelmüket, hogy a katolikus hit tanítása szerint egy szín alatt is az egész és teljes Krisztust, a valóságos szentséget veszik magukhoz, és ezért, ami az áldozás gyümölcsöző voltát illeti, az egy szín alatt áldozó sincs híjával semmiféle, az üdvösség eléréséhez szükséges kegyelemnek.” (RMÁR 281-82.)

Így, amikor akár az újlaki templomban is két szín alatt áldozunk, ahogy erre lehetőség nyílt az elmúlt Nagycsütörtökön, az Oltáriszentség alapításának ünnepén, akkor ez a lehetőség az alkalom ünnepélyességének elmélyítését volt hivatott szolgálni, és minden bizonnyal elő is segítette a méltó ünneplést. De ezek mellett fontos ismernünk az egyház tanítását ezen a téren, hogy helyesen valósulhasson meg köztünk is az antik alapelv: Lex orandi, lex credendi, vagyis amit a liturgiában imádkozunk, azt hinnünk kell és az helyesen ki is fejezi igaz hitünket.

László atya

A „Világosság olvasójának” ötödik titka:

Aki az Eucharisziában nekünk adta magát

„Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte, és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” (Mt 17, 1-2)

Krisztus, a mi Megváltónk, egészen különleges módon is velünk akar maradni – az után is, hogy kereszthalálával és feltámadásával beteljesítette a megváltás művét, és így a megtestesült Fiú emberi jelenlétét a Földön. Az Eucharisztia a legcsodálatosabb valami, pontosabban: Valaki, a legnagyobb ajándék és kincs a katolikus hívő számára, de egyben hitünk legnagyobb kihívása és próbatétele. Nem azon kell hát törni a fejünket, véges emberi gondolatainkkal megpróbálva felfogni a felfoghatatlant, hogy miként változik át a kenyér Krisztus Testévé, a bor Krisztus Vérévé – hanem át kell adnunk magunkat az ebben a felfoghatatlan titokban rejlő végtelen szeretetnek. Amilyen egyszerű és tiszta, olyan fenséges ez a Titok, amelyet nem ésszel, hanem szívvel, teljes emberi mivoltunkkal tudhatunk csak befogadni. A mi Üdvözítőnk, a megtestesült Fiú jól tudja, hogy emberi létezésünkben milyen fontos a testi, a fizikai megtapasztalás, ezért úgy is „velünk marad az idők végezetéig”, hogy az Oltáriszentséget látni, tapintani, ízlelni engedi, azaz fizikai jelenlétében is érzékelhetjük Őt.

Hogy mennyire nekünk adta Önmagát az Oltáriszentségben, azt ennek a Szentségnek a megrendítő kiszolgáltatottságát szemlélve élhetjük át. Az ostya-kenyér a Szentlélek erejéből változik át Krisztus Testévé, a bor Krisztus Vérévé – az átváltoztatás szavait azonban, amelyeket Krisztus az utolsó vacsorán elmondott, a miséző pap mondja el, közreműködésével van közöttünk az Eucharisziában Krisztusunk. Oda tud eljutni az Oltáriszentség, ahová ember elviszi... és mennyire kell vigyáznunk, hogy a törékeny Kenyér ne kerüljön méltatlan helyre. Ezt, pedig saját lelkünk tisztaságán kell kezdenünk. Mert igaz, hogy az Eucharisztia a végtelen szentség: maga Krisztus, a mi Urunk – aki nem csak a fizikai, hanem a teljes isteni mivoltában van benne jelen, tehát lelkünkkel is be kell tudnunk fogadni Őt. Az Oltáriszentségben a maga időtlenségében van velünk az Isten – aki a történelemben belépve ugyanakkor a mi időnkben is jelen van, beemelve azt az örökkévalóságba. Hiszen a minden szentmisében megtörténő átváltoztatás nem ismétlés, hanem *ugyanaz*, amit Krisztus nagycsütörtökön tett, mint ahogyan az azt követő kereszthalál és feltámadás áldozata is *ugyanaz*! Nekünk, embereknek az idő folyamatosan, egyenesen halad előre, azaz múlik: ha

azonban valóban teljes mélységében fogadjuk el Krisztus ajándékát, az Oltáriszentséget, amelyben nekünk adta Magát, akkor általa bekapcsolódunk az örökkévalóság időtlenségébe. Az Eucharisziát szemlélve, és még inkább: vele egyesülve – bár igazán sohasem lehetünk méltók rá, de ha szeretettségünk tudatában magunkhoz vesszük – Krisztussal az ő örökkévaló létében is részesülhetünk. A Fiú örökkévalóságát magunktól soha el nem érhetjük, igazán soha ki nem érdemelhetjük – de itt van nekünk Krisztus, aki nem csak megváltott minket, de ajándékával, saját magával magához hasonlóvá táplál bennünket. Nem véletlenül gyakorta használt keresztény szimbólum a fiókait saját vérével tápláló „Pelikán”; eleink ezzel nem valamiféle biológiai téveszmét akartak megjeleníteni, hanem azt a végtelen önátadást, amellyel Krisztus saját magát, saját testét és véréát adja, ajándékozta nekünk, mégpedig táplálékul. Tudjuk a Szentírásból, hogy Krisztusnak az a kijelentése, hogy saját testét adja táplálékul, többeket megbotránkoztatott, és tanítványai közül is volt, akinek ez már annyira „kemény beszéd” volt, hogy elhagyták Őt. Pusztán emberi megközelítésből valóban nem könnyű elfogadni, hogy az Eucharisztia, mint Krisztus fizikai jelenléte, nem csupán szemlélődésünk tárgya (az is!), hanem lelkünk olyan tápláléka, amelyet testünk útján veszünk magunkhoz. Miközben biztosan tudjuk, hogy Személyről van szó – hiszen bármely katolikus templomba belépve, ahol Oltáriszentség van, érezzük azt, hogy a hely: „lakott”, érezzük Krisztus valós fizikai jelenlétét. Fogadjuk hát el ujjongó örömmel az Eucharisztia ajándékát; halljuk meg és kövessük minden kételkedés és okoskodás nélküli bizalommal Krisztus szavait: „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem iszátok a véréát, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon. A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne. Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik. Ez a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az, amelyet atyáitok ettek, és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.” (Jn 6, 53-58)

Fejérdy Tamás

A locsolóbárról

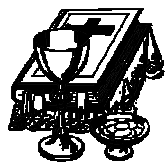
2009. április 13-án a plébánia Szent István termében került megrendezésre az újlaki locsolóbál. A 6-os mise után kezdődött, egy kis svédasztalozással, melynek részeit az egyik szervező által kijelölt emberek hozták. Elmondhatom, hogy nagyon finom kaják voltak, a salátáktól a krémeken át egészen a süteményekig.

Ezután kezdődött a vetélkedő. A társaságból azok, akik játszani akartak, átvonultak a teremnek az ajtótól távolabbi részébe, melyet egy a plafonról lelógatott lepedő választott el spanyolfalként. A lepedőre különböző animált ábrák voltak vetítve egész idő alatt, zene kíséretében. (A vetélkedő alatt természetesen nem volt se zene, se animáció.)

Szót kell ejtenem a nagyon szép és ötletes díszítésről. A falon körbefutott egy széles csík, amire különböző vidám képek, méhsejt, papír-katicák voltak téve, a plafonról pedig origami figurák lógtak le zsinórokról. Az ajtónál még leírás is volt a népi locsoló hagyományokról.

Tehát ott tartottam, hogy a játszani vágyók átvonultak a terem másik végébe. Négy csapatra lettünk osztva. Az első feladatunk egymás nevének körbekérdezése és megjegyzése volt. Aztán csapatnevet kellett választani. Egész jó nevek születtek. Ezután az volt a feladatunk, hogy egy lepedőre kellett felállnunk, és meg kellett úgy fordítani alattunk színéről fonákjára, hogy ne szálljunk le róla. Páran tudtak egy jó módszert a csapatunkból, azt követve mi lettünk az elsők, akik megoldottuk. Végül mindegyik csapatnak sikerült. Következőnek kaptunk sok mozaikszót, például MÁV, BKV, és azokkal kellett úgy mondatot írni, hogy a mondat szavai a mozaikszó betűivel kezdődjenek.

folytatás a 4. oldalon

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:
hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyónatás: szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én (a 9-es vagy) az esti 6 órás misét.

Plébániánk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰. **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között. **Nyugdíjas klub:** minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben. **Teadélelőtt:** a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 18³⁰–21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Május hónapban minden hétköznap az esti mise előtt 3/4 6-kor lorettói litániát imádkozunk a templomban

- 1. P. Szent József, a munkás
- 3. V. Húsvét 4. vasárnapja, Szent Fülöp és Jakab apostolok
- 4. H. Szent Flórián
- 7. Cs. Boldog Gizella
- 10. V. Húsvét 5. vasárnapja
- 11. H. Boldog Salkaházi Sára
- 16. Szo. Nepomuki Szent János
- 17. V. Húsvét 6. vasárnapja
- 22. P. Szent Rita
- 23. Szo. Boldog Apor Vilmos
- 24. V. Urunk mennybemenetele
Szűz Mária, a keresztények segítsége
- 26. K. Néri Szent Fülöp
- 31. V. Pünkösdvasárnap

folytatás a 3. oldalról

Például, ez a játékban is volt: MÁV - „Mindenkinek állva vár.” Két csapatnak még egybefüggő mondatokat is sikerült kreálni! Ez után kártyadobálás következett. Utoljára pedig kimentünk a sötét, hideg udvarra, ott az volt a küldetés, hogy szívószállal minél több vizet kellett átvinni a csapat kancsójából a csapat fazekába. Jó vetélkedő volt, az biztos.

Ezután újra megszólalt a zene, és beszélgetni kezdtünk. Voltak, akik az animációkat nézegették. Érdekesek voltak. Egy idő után fokozatosan elkezdődött a tánc. Jó ideig csak két-három pár táncolt, de aztán csatlakoztak többen is. Emelkedett hangulat uralkodott. Volt limbó és vonatozás, de bécsi- és angolkeringő és persze sok rock'n roll is.

Közben a teaház is várta vendégeit. Teljesen hangulatos és nagyon jól feldíszített volt. Félhomály, gyertyák, hangulatvilágítás, párnák, székek, sok-sok beszélgető ember... Úgy kellett rávennem magam, hogy visszamenjek táncolni.

Bevallom, fél egy körül elhagytam a terepet, így az utána következő eseményekről nem sokat tudok. Nagyon jól éreztem magam, többen is úgy gondoljuk, gyakran kéne szervezni ilyet.

Harmat Zita

Hírek

• Templomunk tornya alatti **átjáró felújítása befejeződött**, így lehetőség van arra, hogy a templomból közvetlenül az oldalkápolnába jussunk. A fűthető kápolnát a vasárnapi szentmisék alatt a gyermekek számára fogjuk fenntartani. A felújítást a III. Kerületi Önkormányzat támogatta. Az átjáró ünnepélyes átadása május 10-én az ifjúsági mise után lesz, amelynek vendége Bús Balázs III. kerületi polgármester úr.

• Ugyanezen a vasárnapon a fél 11 órakor kezdődő szentmisén **Gruber Missa Gloria in excelsis Deo** műve hangzik el. Közreműködik az Óbudai Kamarazenekar és templomunk Sarlós Boldogasszony kórusa. Vezényel Till Ottó.

• Május 16-án **élő rózsafüzér zarándoklat lesz Budapest körül**. Az előző évek hagyománya szerint plébániánk zarándokai reggel 7 órakor találkoznak Csillaghegyen és innen indulnak Máriaremetére, ahol a zarándoklat 19 órakor ünnepi szentmisével zárul.

Családi események

- Halottaink:**
- Buresch János
 - Bujáki Istvánné (91)
 - Dr. Szilágyi Lászlóné (79)
 - Kostalovics Antalné (88),
 - Dr. Horváth József (89)
 - Szövényi-Lux Gézané (100)

Örök hűséget esküdött egymásnak: április 25-én Munkácsi Péter és Bauer Izolda

A keresztség szentségében részesült: március 29-én Bakonyvári Aliz Kata, április 5-én Németh Alexandra, 12-én Felvári Kíra Zsófia és Kuncz Bianka, 19-én Holbok Tamás, 26-án Mihálszki Vilma

A keresztség és bérmálás szentségében részesült: Nagyszombaton Deli Martina Judit Zita, Húsvétvasárnap Bognár Mária, Horváth Gyöngyi Anna, Moóé Georgina Magdolna, Szécsi András Özséb, Varga Tamás

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk, **lapzártá:** május 20.